

Permanent Representation of
the Kingdom of the Netherlands
to the United Nations Office and
other International Organisations
in Geneva

NV: GEV-PA 204/2012

The Permanent Representation of the Kingdom of the Netherlands to the United Nations Office and other International Organisations in Geneva presents its compliments to the Office of the High Commissioner for Human Rights and would like to inform the Special Rapporteurs concerned with regard to the three urgent appeals they recently addressed to the Netherlands.

The Government has, in recent months, received the following urgent appeals concerning individual cases, in chronological order:

- an urgent appeal of 13 March 2012 of the Special Rapporteur on torture and other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment, concerning Mr. Marvin Richard KALANZI;
- an urgent appeal of 7 June 2012 of the Special Rapporteur on torture and other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment, concerning Mr. Ihsan GÜRZ; and
- a joint urgent appeal of 4 July 2012 of the Special Rapporteur on the promotion and protection of the right to freedom of opinion and expression, the Special Rapporteur on the rights to freedom of peaceful assembly and of association, the Special Rapporteur on the situation of human rights defenders and the Special Rapporteur on torture and other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment, concerning Mr. Kurbanjan MUTALIP.

The Government first of all wishes to reiterate its full support for the respective mandates of the Special Rapporteurs mentioned above. The Government equally accepts that a proper fulfilment of those mandates may require investigations into individual situations of alleged human rights violations, to which states are under an obligation to cooperate, if so requested.

However, the Special Rapporteurs mandates also provide for close cooperation with the treaty bodies established under the relevant UN human rights conventions. In the Government's view, this provision is particularly relevant in the context of allegations of human rights violations in individual situations, since the treaty bodies are explicitly

mandated to examine such allegations. The Netherlands is a party to the individual complaints procedures under the International Covenant on Civil and Political Rights, the Convention against Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment, the Convention on the Elimination of Racial Discrimination and the Convention on the Elimination of Discrimination against Women. In addition, the Netherlands is a party to various regional complaints mechanisms, most importantly the individual right to apply to the European Court of Human Rights under the European Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms. The Court's judgments are binding on the state.

The Netherlands has for many years been confronted with individual complaints under each of these mechanisms and currently has over two-hundred cases pending. These complaints are taken extremely seriously and responded to in a most thorough and coordinated manner, involving all relevant Government services.

The above considerations provide the main argument why the Government has great difficulty in cooperating with the Special Rapporteurs *in the examination of individual cases*. After all, if the persons concerned are of the view that their rights were not respected by the state, several legal and quasi-legal avenues are open to them at the international level, provided of course domestic remedies have been exhausted. In fact, at least one of the individuals mentioned above appears to have lodged, and subsequently withdrawn, an application with the European Court of Human Rights concerning the same issue.

One important aspect of the available individual complaints mechanisms is that any doubt about the complainants' approval to share personal data with the international organ concerned may be avoided. This is not the case in the context of the urgent appeals. In fact, it appeared that at least one legal representative was not even aware of the urgent appeal concerning his client.

For all these reasons, the Government is of the view that more appropriate avenues are open to the persons concerned. The Government, however, wishes to bring the following information to the attention of the Special Rapporteurs, which information it considers essential in order to put the cases at issue into their proper perspective and avoid any misunderstandings.

Concerning Mr. KALANZI: by decision of 28 June 2012 Mr. Kalanzi was issued a temporary asylum residence permit after he submitted a second application for asylum. The Government wishes to point out that this decision was based solely on additional information and altered circumstances and was not prompted by the Special Rapporteur's urgent appeal.

Concerning Mr. GÜRZ: the Government disagrees with the statement of facts, set out in the Special Rapporteur's letter of 7 June 2012, which it considers incomplete and partly

incorrect. An overview of the events is provided in a press release of 28 July 2011 of the Public Prosecution Service at the District Court of Haarlem, which is enclosed herewith.

Concerning Mr. MUTALIP: again for reasons unrelated to the Special Rapporteurs' joint urgent appeal, the person in question has been granted the opportunity to lodge a fresh asylum request and, on 25 July 2012, has been granted a residence permit.

The Permanent Representation of the Kingdom of the Netherlands to the United Nations Office and other International Organisations in Geneva avails itself of this opportunity to renew to the Office of the High Commissioner for Human Rights the assurances of its highest consideration.

Geneva, 20 August 2012

To the Office of the High Commissioner for Human Rights
Palais des Nations
1211 Genève 10

Man in politiecel overleden aan hartfalen

28 juli 2011 - Arrondissementsparket Haarlem

De 22-jarige man die op 3 juli 2011 in Beverwijk is overleden enkele uren nadat hij door de politie was aangehouden, is overleden aan hartfalen. Dat heeft onderzoek van het Nederlands Forensisch Instituut (NFI) uitgewezen. De man bleek schade te hebben aan de hartspier. Het hartfalen kan volgens het NFI twee oorzaken hebben, of een combinatie van deze twee:

- De Beverwijker had een hartafwijking en bovendien een te zwaar hart. Dit kan fatale hartritmestoornissen veroorzaken.
- Het hartfalen kan het gevolg zijn van het feit dat de man onder invloed was van cocaïne.

Omdat de overledene een arrestant betrof heeft de Rijksrecherche onder leiding van het Openbaar Ministerie Haarlem een onafhankelijk onderzoek ingesteld naar de feiten. Daarbij is aan de hand van camerabeelden (op straat en bij de ingang van het politiebureau, de cellengang en de observatiecel) en diverse getuigenverklaringen in beeld gebracht wat er die avond is gebeurd. Het NFI heeft onderzoek gedaan naar de doodsoorzaak.

De man kwam op 3 juli na middernacht de snackbar in Beverwijk binnen. Hij verkeerde onder invloed van cocaïne. Hij bestelde niets maar ging zitten. Nadat hij enige tijd had gezeten ging hij de trap op naar boven. Daar ging hij naar het toilet. Na vijf minuten kwam hij van het toilet en ging op een stoel zitten. Vervolgens gooide hij tafels en stoelen aan de kant. De eigenaar van de snackbar ging daarop naar boven om te kijken. De man ging weer in het toilet en weigerde naar buiten te komen. Een medewerker van de snackbar belde de politie. Direct na het gesprek, om 00.59 uur, werden 2 agenten die zich 300 meter van de snackbar bevonden opgeroepen. Zij waren één minuut later ter plaatse.

De aanhouding

Toen de man van het toilet kwam en de politie zag ging hij door het lint. Hij begon te schreeuwen, gooide weer stoelen aan de kant, tilde een stoel boven zijn hoofd en wierp die richting de eigenaar van de snackbar. De twee agenten zagen dit door het raam. Ze gingen naar binnen waarop een van hen de man probeerde aan te houden. Hij bracht de man middels een zogeheten nekklem naar de grond. De man bleef zich hevig verzetten en sloeg en schopte om zich heen. Ook met hulp van de tweede agent lukte het niet de man aan te houden. Hij bleef wild om zich heen schoppen en slaan. Om de man in bedwang te kunnen krijgen is hem een stomp gegeven om hem even af te leiden zodat hij zou verslappen en geboeid zou kunnen worden. De agent waarschuwde hem eerst dat hij geweld ging gebruiken als hij niet meewerkte. Dit had geen resultaat. Daarop zijn in totaal twee stompen op het achterhoofd en één stomp in de zij gegeven. Na de eerste stomp kon één hand geboeid worden. Na de tweede lukte dat niet, waarop in de zij is gestompt. Daardoor kon ook de tweede hand geboeid worden. Juist op dat moment arriveerden drie andere agenten, ter versterking. De man werd op een stoel gezet, kalmeerde en liep zelfstandig tussen twee agenten in naar de politiebuis. Aan beide zijden van de man nam een agent plaats, de derde was chauffeur.

In de auto werd de man echter weer gewelddadig. Hij bleef schoppen en heen en weer bewegen in de autogordel. Omdat het onverantwoord was op deze manier te gaan rijden hebben de twee agenten hem op zijn buik op de vloer van de bus gelegd om hem in bedwang te houden. De tocht naar het bureau duurde zo'n tien minuten. Onderweg werd gevraagd om een observatiecel, omdat de man onder invloed van middelen leek. Dit is standaard in dit soort situaties. Het Openbaar Ministerie heeft zich gebogen over het politieoptreden bij en rondom de aanhouding van de verdachte. Het Openbaar Ministerie is van oordeel dat de handelingen die zijn verricht om verdachte onder controle te brengen en te houden noodzakelijk waren om hem aan te houden en op een veilige manier over te brengen naar het bureau.

Op het politiebureau

De man droeg onder meer schoenen en een broek met een touwtje. Om te voorkomen dat hij zichzelf iets zou aandoen zijn deze uitgetrokken. De man droeg een onderbroek, t-shirt en sokken toen hij in de observatiecel werd gezet. In de cel gedroeg hij zich onrustig en beweeglijk en heeft hij al zijn kleren uitgetrokken. Ook heeft hij naakt over de vloer van de cel geschuurd.

Een arrestantenverzorger heeft de man via de camera voortdurend in de gaten gehouden. Er is tweemaal een arts bij geweest. Toen de man ineens niet meer bleek te ademen werd direct de reanimatie gestart. Het lukte het hart op gang te krijgen maar helaas is de man korte tijd later in het ziekenhuis alsnog overleden. Zowel bij de cel als in het ziekenhuis is de man gereanimeerd.

Na het overlijden is het lichaam door het Openbaar Ministerie in beslag genomen. Het onderzoek naar het overlijden van de arrestant bestaat uit drie delen. Het onderzoek van het NFI richt zich op de doodsoorzaak. Het onderzoek van de Rijksrecherche naar het optreden van de politie in de snackbar en onderweg is afgerond. Om het geheel in kaart te kunnen brengen wordt ook gekeken naar de medische gang van zaken rond het overlijden van de Beverwijker. Die uitkomst wordt over enkele maanden verwacht.

Het Openbaar Ministerie betreurt het dat iemand al op zo'n jonge leeftijd geconfronteerd wordt met hartfalen en hieraan overlijdt. Vanzelfsprekend brengt dit heftige emoties met zich mee. Het Openbaar Ministerie betreurt het ook dat er zoveel onrust is ontstaan na zijn overlijden en brengt daarom reeds het eerste deel van de resultaten van het Rijksrechercheonderzoek naar buiten om opheldering te verschaffen. De politie kende de arrestant overigens, omdat

hij een jaar eerder ook is aangehouden wegens agressief gedrag onder invloed van cocaïne. Zijn ouders hebben toen de politie gebeld, die hem thuis hebben opgehaald en in de cel hebben gezet.

Overig

In de media is veel gesuggereerd over het letsel van de man en de beelden van camera's die de straat hebben gefilmd.

Voor wat betreft het letsel. Op de borst van de man zou een schoenafdruk staan. De man is gereanimeerd. Daarbij zijn een defibrillator en een zogeheten Lucas (automatisch hartmassageapparaat) gebruikt. De afdruk op zijn borstkas past aldus het NFI bij het gebruik van deze reanimatie-apparaten.

De man had ook enkele gebroken ribben. Dit letsel past aldus het NFI bij reanimatiehandelingen. Het NFI heeft vastgesteld dat de man, zoals eerder gesuggereerd, geen gebroken neus had.

Verder had de man een schaafwond op zijn hoofd. Tijdens de aanhouding en in de cel heeft de man over de grond geschuurd. De schaafwond kan hierdoor worden verklaard. Uit het Rijksrechercheonderzoek is niet gebleken van mishandeling.

Voor wat betreft de beelden. De camerabeelden van de naastgelegen coffeeshop zijn door de Rijksrecherche eerst in de coffeeshop bekeken alvorens ze zijn meegenomen. De nabestaanden hebben van de coffeeshop dezelfde beelden ontvangen.

De snackbareigenaar heeft direct na de aanhouding tegen de man aangifte gedaan van vernieling. Deze aangifte is geseponeerd omdat de man is overleden.